
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 4/3(27), 94-96

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jednocześnie Prezes Sądu Wojewódzkiego dla miasta st. Warszawy podał do wiadomości Rady, że sprawy KP nie zakończone do 31.XII.1959 r. w poszczególnych wydziałach karnych sądów powiatowych dla m. st. Warszawy i Warszawy-Pragi pozostają w tych wydziałach.

3. SPADKI W ZWIĄZKU RADZIECKIM

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nadesłało pismo z dnia 15.XII.1959 r. Nr K. V. 317/Og/13 treści następującej:

„Do Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz do Urzędów Konsularnych PRL w Związku Radzieckim zwracają się często adwokaci ze sprawami spadków, do których prawa spadkobierców uległy przedawnieniu. W związku z tym Ministerstwo wyjaśnia, że według ustawodawstwa radzieckiego prawo spadkobierców do przyjęcia spadków po obywatelach radzieckich przedawnia się z upływem 6 miesięcy od daty zgonu spadkodawców. W przypadku zgonu na terenie Związku Radzieckiego obywatela polskiego, prawo spadkobierców polskich do przyjęcia pozostawionych przez zmarłego nieruchomości spadkowych przedawnia się w tym samym terminie, z tą jednakże różnicą, że bieg terminu liczy się od dnia zawiadomienia konsula polskiego o śmierci spadkodawcy (art. 42 pkt 2 w związku z art. 46 pkt 3 umowy polsko-radzieckiej o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych — Dz. U. z 1958 r. Nr 32, poz. 147). Dla uniknięcia zbytecznych zgłoszeń przedawnionych roszczeń spadkowych oraz celem zapobieżenia przedawnieniu tego rodzaju roszczeń bieżących Ministerstwo sugeruje, aby Naczelna Rada Adwokacka odpowiednio poinformowała podległe jej okręgowe rady adwokackie”.

4. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba katowicka

1. Rada Adwokacka w Katowicach ma poważne trudności z rozstrzygnięciem podań kandydatów na aplikantów adwokackich, zwłaszcza wobec faktu, że na trzy wolne etaty zgłosiło się 23 kandydatów.

Wyniki egzaminu konkursowego wykazały, że b. wielu kandydatów wykazuje dobry poziom przygotowania prawniczego oraz wiedzy humanistycznej. Niektórzy z nich od paru lat starają się usilnie o uzyskanie wpisu na listę aplikantów adwokackich.

Problemami spornymi dyskutowanymi wśród członków Rady Adwokackiej są głównie dwie sprawy:

- a) uzależnienie wpisów wyłącznie od osiągniętych wyników przy egzaminie,
- b) liczba etatów aplikanckich ustalona przez Radę Adwokacką w związku z obowiązującymi przepisami (art. 81 u-o u.a.).

Część członków Rady Adwokackiej zajmuje stanowisko, że logiczną konsekwencją wprowadzenia egzaminów konkursowych powinno być uzależnienie wpisu od wyników egzaminu, inni członkowie wypowiedają się za rozważeniem całości okoliczności przemawiających za kandydatem lub przeciw.

Jeśli chodzi o liczbę etatów, to część członków Rady Adwokackiej uważa za najlepszy system obecnie praktykowany, tj. ustalanie liczby etatów przez Radę Adwokacką. Inni jednak członkowie, powołując się na treść ustawy, podkreślają, że skoro sprawa uregulowana jest ustawowo w ten sposób, iż zespół płaci aplikantowi wynagrodzenie według norm ustalonych przez Radę Adwokacką, to w takim razie oświadczenie zespołu, że wyraża gotowość przyjęcia kandydata na aplikanta i płacenia mu wynagrodzenia, powinno pociągnąć za sobą wpis na listę aplikantów, co zresztą bynajmniej nie ogranicza uprawnień Rady Adwokackiej w sprawie nadzoru nad praktyką aplikantów oraz prowadzenia szkolenia aplikantów. W interesie zaś młodzieży leży, by dostęp do adwokatury mieli przede wszystkim młodzi i by liczba etatów była rozszerzona.

2. Zespoły adwokackie na terenie Izby katowickiej wprowadziły nowe zasady biurowości i księgowości — zgodnie z instrukcją Naczelnej Rady Adwokackiej. Zasady te wymagają wprowadzić większej pracy, stanowią jednak krok naprzód, zmierzający do uzyskania lepszej gwarancji prawidłowego prowadzenia kaseowości oraz pewnością w doręczaniu korespondencji.

Izba warszawska

Postępowanie dyscyplinarne. Jak wynika ze sprawozdania poprzedniego, na dzień 1 sierpnia 1959 r. znajdowało się w urzędowaniu rzecznika 118 spraw, w okresie sprawozdawczym wpłynęło spraw 79, razem więc było w załatwieniu w okresie od I.VIII.1959 r. do 31.XII.1959 r. — 197 spraw.

Wyniki pracy Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępców w okresie sprawozdawczym przedstawiają się, jak następuje:

Do załatwienia	Z a ł a t w i o n o					Uwagi
	akt osk.	umorz.	inne	r a z e m	pozostało	
z r. 1955 == 1	—	1	—	1	0	
1956 == 7	2	3	1	6	1	
1957 == 17	1	3	3	7	10	
1958 == 23	4	10	1	15	8	
1959 == 70	31	68	4	103	46	
wpływ „ == 79						
197	38	85	9	132	65	

Spośród spraw, które wpłynęły w okresie sprawozdawczym, wyodrębnić można następujące grupy.

Jeśli chodzi o inicjatywę ścigania, to:

z doniesienia władz i urzędów wpłynęło	20
ze skarg adwokatów na kolegów —	7
ze skierowania przez władze adwokackie	9
ze skarg osób prywatnych —	43
razem:	<u>79</u>

W rozbiciu na kategorie zarzutów sprawy te były następujące:

zarzuty naruszenia obowiązku zawodowego	— 31
zarzuty naruszenia godności i etyki zawodu	— 34
zarzuty naruszenia regulaminu więziennego	— 1
zarzuty w zakresie nadużycia wolności słowa	— 5
zarzuty naruszenia zasad koleżeństwa	— 6
inne	— 2

razem: 79

Aktualny stan liczby zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego obejmuje nazwiska 44 kolegów.

W okresie sprawozdawczym kancelaria Rzecznika Dyscyplinarnego była obsługiwana przez 1 siłę sekretarską.

W okresie sprawozdawczym Rzecznik Dyscyplinarny złożył 6 odwołań od zapadłych orzeczeń Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej. Ponadto w okresie sprawozdawczym załatwiono 7 czynności rekwizycyjnych z odezw innych rad adwokackich.

Od postanowień Rzecznika Dyscyplinarnego umarżających dochodzenia (85) złożono 30 odwołań do Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, która dotychczas rozpoznała 24 odwołania, pozostawiając wszystkie te odwołania bez uwzględnienia.

Za cały okres pracy Rzecznik Dyscyplinarny w nowej Radzie (tj. od 5.V.1959 r. do 31.XII.1959 r.) z przyjętych 153 spraw i z nowego wpływu 137, tj. razem 290 spraw, załatwił spraw 225. Pozostało do załatwienia na dzień 1.I.1960 r. 65 spraw.

Jak wynika z powyższych danych, w okresie pracy Rzecznika Dyscyplinarnego w nowej kadencji Rady miesięcznie kończono średnio 28 spraw. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w okresie sprawozdawczym brali udział w 38 posiedzeniach Komisji Dyscyplinarnej oraz w 4 posiedzeniach niejawnych Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej.